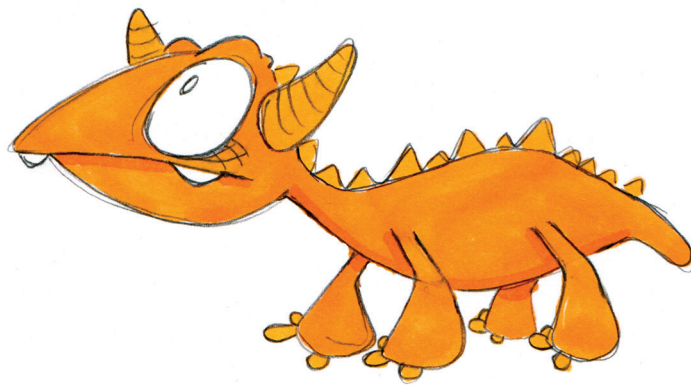
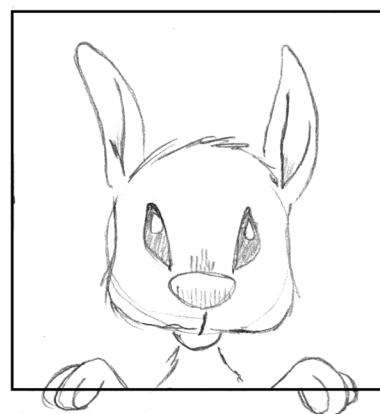
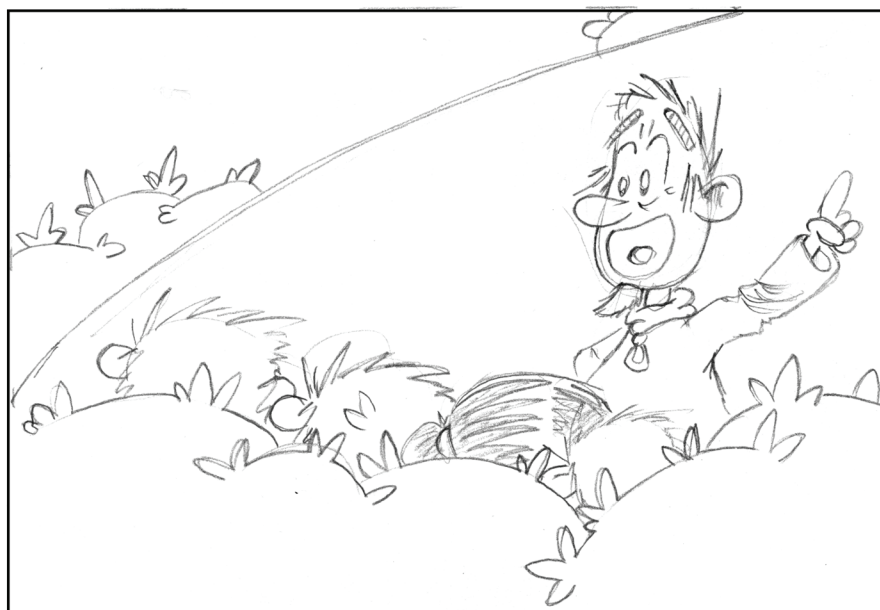
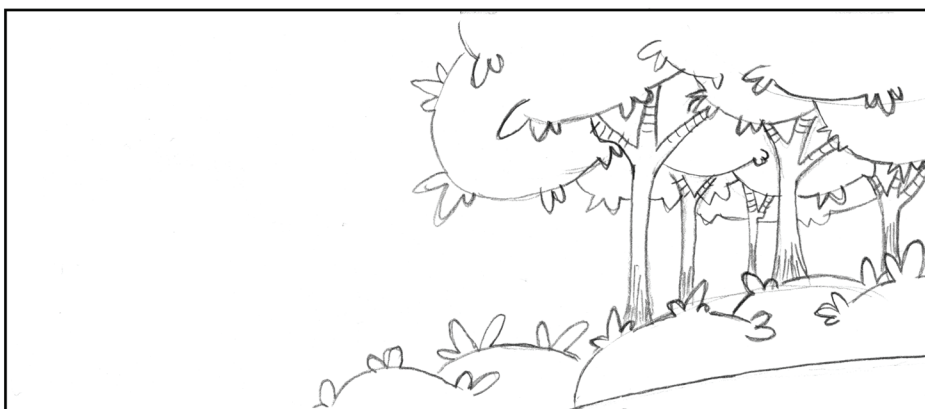
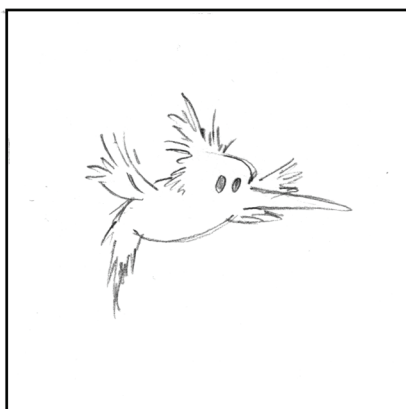

Draken

Text & Illustrationer: Jonny Carlsson
Copyright 2013
Jonny Carlsson

Tycker du om den här sagan?

Surfa in på www.smasagor.se

Där kan du hitta fler sagor.

Har du funderingar, kommentarer eller frågor skicka ett e-postmeddelande till:

jonny_carlsson@passagen.se

Copyright 2013 Jonny Carlsson

Rev: 5

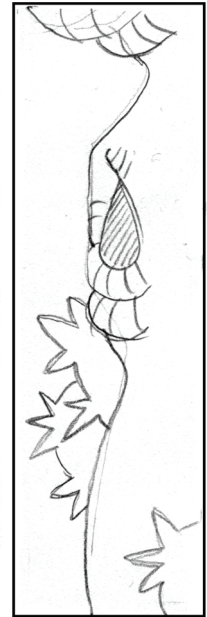

Kapitel 1

Vildas klass är på utflykt i Stora skogen. Hon gillar skogen, det finns så mycket att titta på, undersöka och upptäcka.

Alla barn går på led och magister Erik pladdrar på om spillkråkor, rävar och dagmaskar, medan han pekar och viftar med armarna.

Vilda lyssnar inte så noga, hon gillar att upptäcka själv. Hon märker inte att klassen följer efter en prickig tofsmes medan hon själv kollar in världens coolaste fjäril.

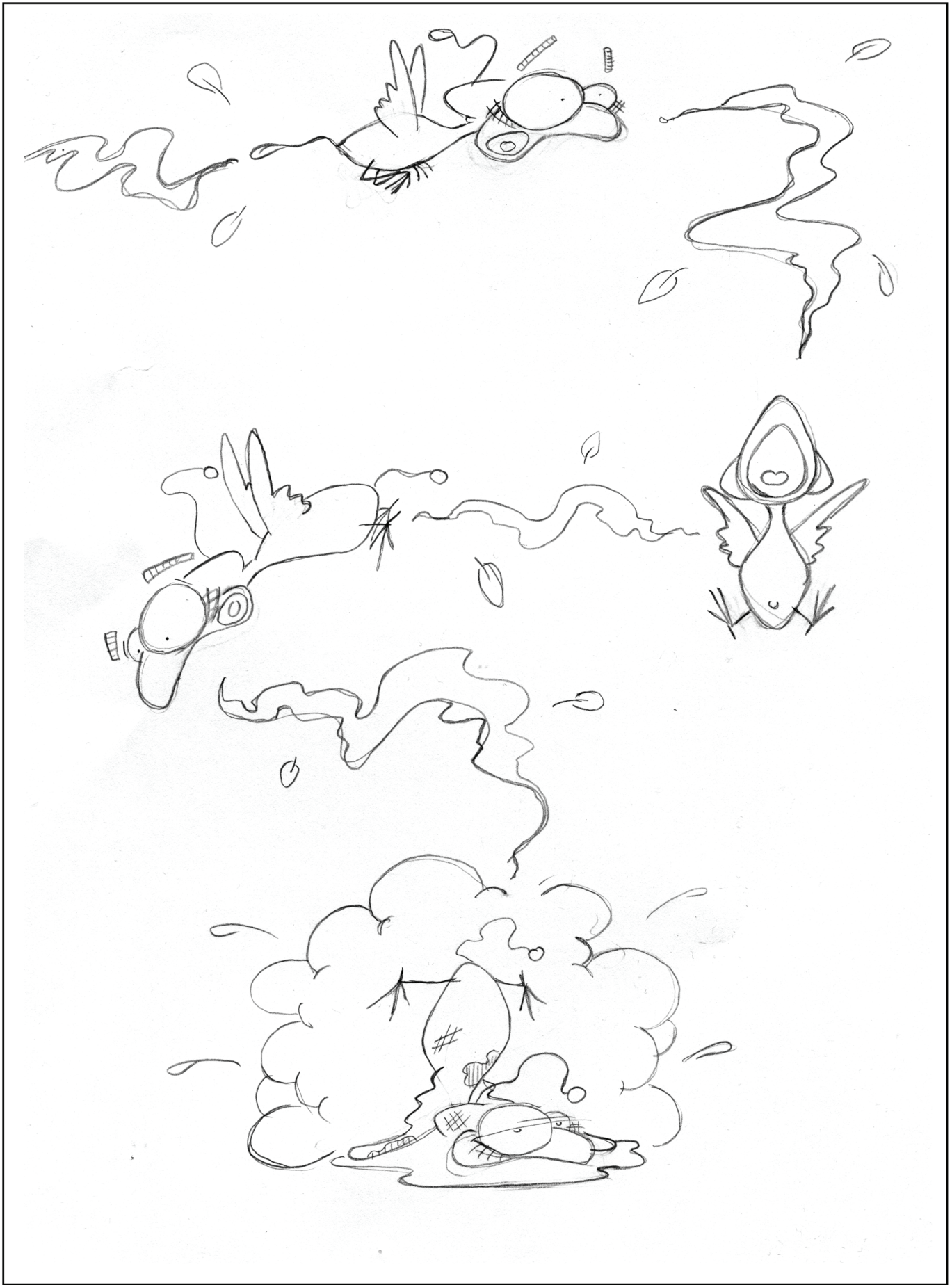
Efter en liten stund upptäcker Vilda att hon är alldeles ensam. Ingen av kompisarna är i närheten. Hon vet inte åt vilket håll som är hemåt och här har hon aldrig varit förut. Det känns ganska läskigt.

Hon är nog vilse, tänker hon. Vilda irrar runt en stund och vet inte riktigt vad hon ska göra. Magen känns konstig och hon är nog lite rädd, men bara lite. Just precis som Vilda bestämt sig för att gråta en skvätt kommer hon ihåg vad magister Erik sagt:

-Om man går vilse ska man stå stilla, andas djupt och lugna ner sig. Känner man sig ensam kan man krama ett träd och vänta på att någon kommer och söker rätt på en.

Vilda känner sig faktiskt riktigt ensam men som tur är står det ett stort träd alldeles bredvid som hon kramar hårt och länge. Så länge att hon nästa somnar, men bara nästa, tror hon i alla fall.

Plötsligt händer någonting konstigt. Från den närmaste busken hörs ett skräckslaget tjut och ut flyger en liten röd fågel med gul näbb. Han är så rädd att han inte ser sig för utan flyger rakt in i Vilda som ramlar baklänges. Löv och kvistar flyger kors och tvärs.

- Hjälp, hjälp, spring för livet! piper fågeln.
- Lugna ner dig, försöker Vilda medan hon borstar av sig löven.
- LUGNA MIG?, det finns ett monster där bakom som bara väntar på att äta upp oss.
- Ett monster, Vilda blir nyfiken.

Hon har aldrig sett ett monster, det har ingen i hennes klass heller när hon tänker efter. Hon skulle nog bli den första.....

Försiktigt smyger hon närmare med ett bestämt tag om den flaxande fågeln. Det känns ganska spännande när hon viker under grenarna, både pirrigt och lite läskigt. Vad finns där bakom?

Det är någonting som glittrar och glimmar, någonting med fjäll och stora ögon. Det är enDRAKE!!!!

Kapitel 2

Vilda tror inte sina ögon, hon måste nypa sig hårt i armen för att kolla att hon inte drömer. Det är faktiskt en livs levande drake. Den ligger alldeles stilla och andas svagt. Vilda gissar att draken är nyckläckt för runt omkring ligger det äggskal som kraschar under fötterna när hon smyger närmare.

Försiktigt styrker hon draken på huvudet. Den är alldeles len och sval. Vilda har alltid önskat sig ett husdjur och ett coolare husdjur får man nog leta efter, tänker hon. Hon har tjatat på sina föräldrar men Mamma är allergisk mot pälsdjur och Pappa är rädd för slemmiga grodor så det har aldrig blivit någonting med den saken.

Men en drake har ju ingen päls och slemmig är den definitivt inte, det är ju perfekt! Just som hon funderar på om pappa verkligen skulle tycka om en drake på vardagsrumsmattan upptäcker hon att det är någonting som är fel.

Draken andas konstigt och den öppnar inte ögonen fast Vilda stryker den på huvudet. -Tror du att den är sjuk? frågar hon den lilla fågeln, som heter Holger och är en rödhake. -Sjuk? Den väntar nog bara på rätt tillfälle att äta upp oss, fräser Holger, men han låter inte så säker.

Draken rör inte på sig och blir bara kallare och kallare. Så kommer Vilda på vad pappa sagt när lillebror föddes, att nyfödda behöver värme och mat annars blir de sjuka. Hon lyfter upp draken och brer om den sin jacka. Nu ska den nog bli varm, men vad äter en drake?

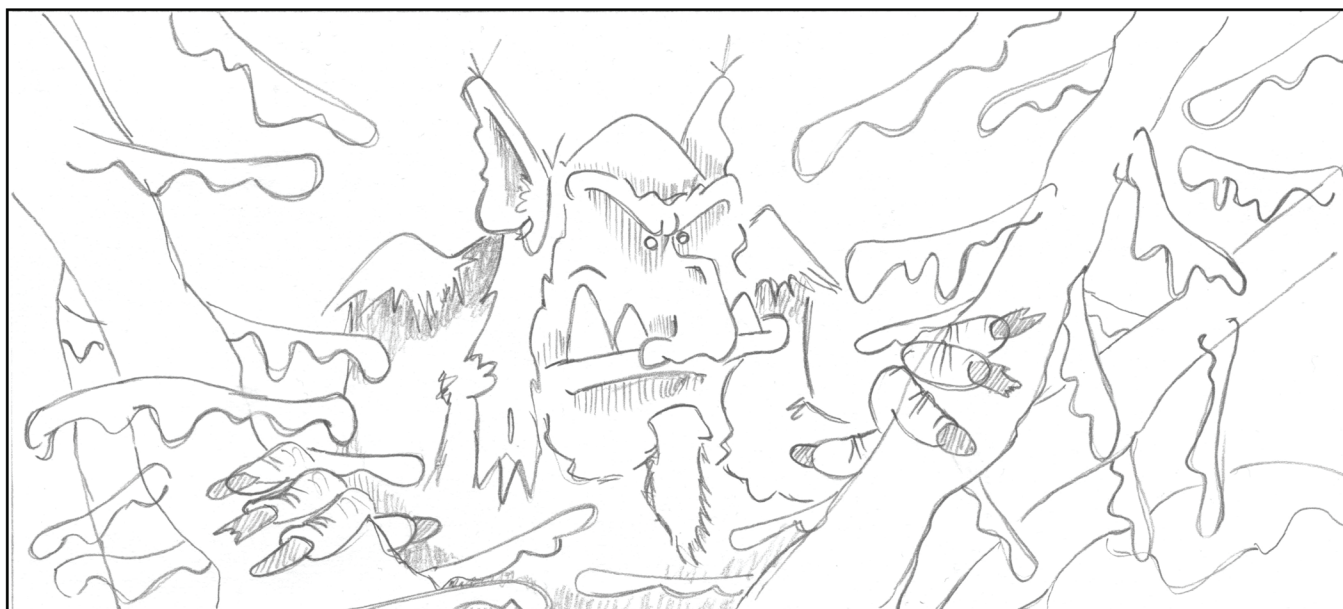
Holger är säker på att om draken själv får välja skulle den äta fågel till frukost, lunch och middag, men det tror inte Vilda.

De försöker mata den med allt de kan hitta. Svampar, lingon, blåbär, gamla löv och till och med några slingriga maskar. Inget gör att draken vaknar.

-Vad ska vi göra? frågar Vilda.

-Jag vet, jublar fågeln, vi frågar Ugglan, hon är den klokaste i skogen, hon vet nog vad vi ska göra.

Kapitel 3

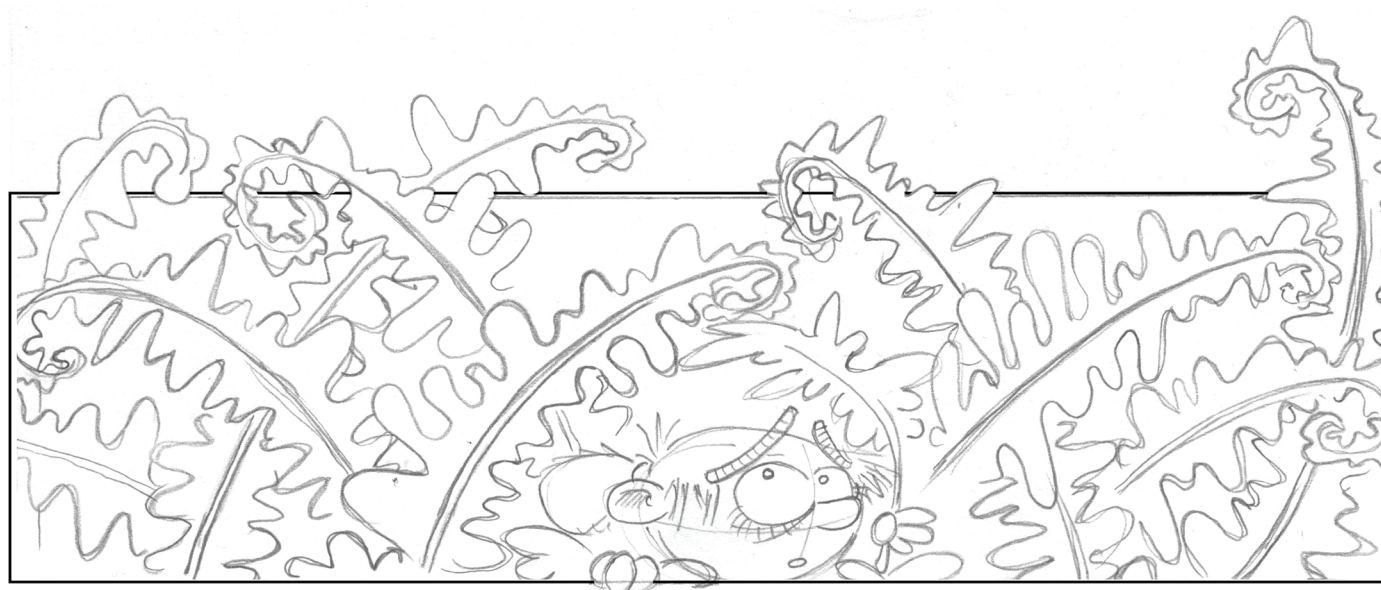
Sagt och gjort, Vilda stegar iväg efter Holger med draken i famnen. Över kullar och genom tjocka skogar går de. Draken är tung men Vilda vägrar att ge upp. Har hon nu hittat en livs levande drake ska hon minnsan se till att den blir frisk också.

Marken börjar plötsligt att skaka där de går och det brakar och knakar i hela skogen bakom dem.

-GÖM DIG! Skriker Holger och sliter med sig Vilda och draken in i ett ormbunkssnår.

Vilda tror först att det är en jordbävning, men när hon ligger där i snåret hör hon att det låter precis som när Vilda lånat pappas stövlar och stampar runt i mammas krokusrabatt, fast mycket högre.

Stampet kommer närmare och närmare och snart traskar en gigantisk jätte förbi snåret. Han är lika stor som en gran och kraschar fram mellan träden som en ångvält.

-Han ser inte speciellt snäll ut, tänker Vilda där hon ligger och hoppas att jätten inte ska trampa på dem.

Hon har rätt, det är skogens elakaste, fulaste och grinigaste jätte som klampar förbi. Jätten heter Grymme och har för vana att morsa och stamap sönder allt som kom i hans väg, förutom små barn och fåglar, som han slukar hela. Det är i alla fall vad Holger hört från de andra småfåglarna i skogen, och de har rätt. Grymme är alltid hungrig och på jakt efter något att äta. Han älskar guld och ädelstenar som han samlar i sitt berg långt borta vid horisonten.

Hur det än är med den saken så klampar han förbi snåret utan att upptäcka vare sig Vilda, Holger eller den lilla draken. Det dröjer en lång stund innan de vågar sig fram och de är på sin vakt mot allt som rör sig i skogen hela vägen till Ugglans träd.

Kapitel 4

Vilda har aldrig sett, än mindre träffat en uggle tidigare. Hon är lite rädd för ugglan med den krökta näbben och de jättelika klorna.

-Ho, ho, vad har vi här då? skrockar den gamla fågeln. En liten flicka, en uppstudsigt fågel och en nyfödd drake, det ser man inte varje dag.

Vilda tar mod till sig:

-Vi behöver din hjälp, draken är sjuk och vill inte vakna, vi vet inte vad vi ska göra, så du måste hjälpa oss.

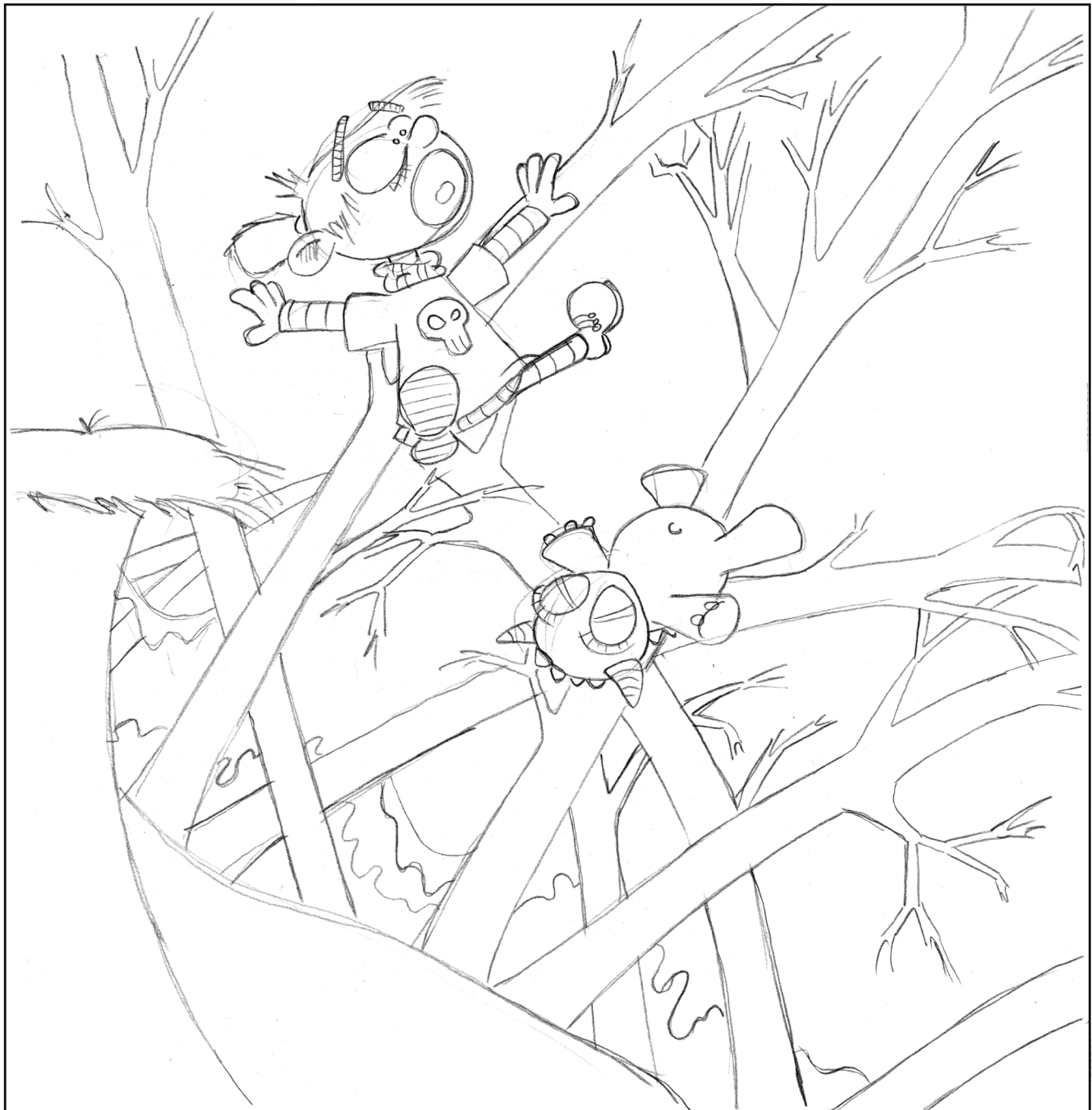
-Sjuk? Det tror jag inte, funderar Ugglan medan hon känner på drakens panna med ena vingen.

-Visste du att alla drakar kan spruta eld? frågar hon.

Vilda nickar ivrigt, klart hon vet. Hon har läst alla fantasyböcker på biblioteket och där dräller det av drakar som sprutar eld.

-Jo, du förstår, när en drake föds andas föräldrarna het eld på ungen för att hålla den varm, tills ungen själv kan spruta eld. Om drakungen inte håller sig tillräckligt varm så förvandlas de till slut till sten.

Vilda blir alldeles kall inombords. Hur ska hon kunna hålla den lilla draken tillräckligt varm? Hon har ingenting att elda med. Hon får inte ens använda tändstickor fastän mamma är med, och någon eld har hon aldrig gjort upp. Fast det gör ingenting eftersom hon ändå inte har några tändstickor med sig.

Innan hon hinner fråga den gamla ugglan någonting mer skakar marken till.

Grymme!

Vilda känner igen det högljudda trampet och den här gången är hon beredd. Snabbt lyfter hon upp den lilla draken och kastar sig in skydd bakom några träd och buskar. Den här gången går det inte så bra.

Vilda ser inte den branta och gytjiga slänten bakom träden. Hon rutschar rakt ner i raketfart, gytjan skvätter åt alla håll och Vilda tycker att det känns som att åka berg och dalbana. Plötsligt tar slänten slut och Vilda och den lilla draken flyger högt över marken och landar med ett jätteplask mitt i en stor tjärn.

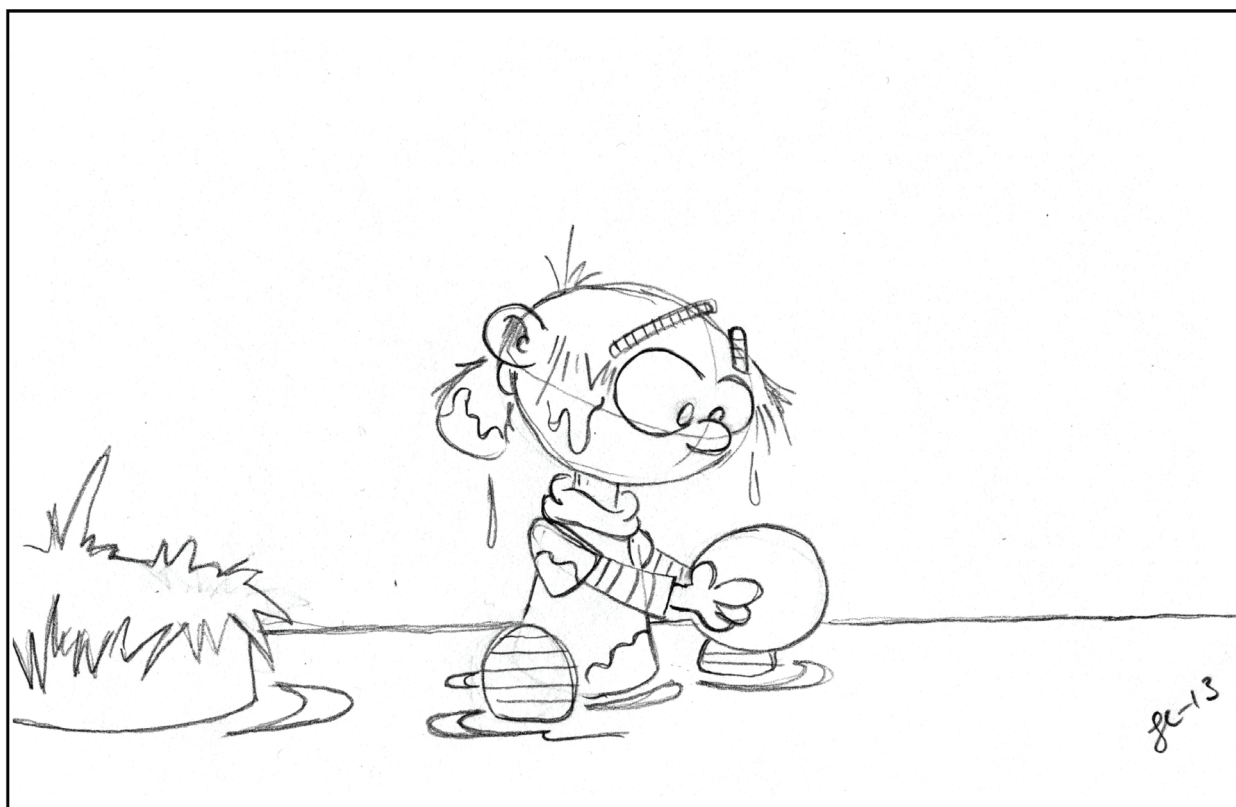
Vilda kan inte låta bli att gapskratta. Hon älskar berg och dalbanor och den här åkturen var nog den häftigaste hon någonsin åkt. Det är ingen fara med draken. Han har landat mjukt i blåbärsriset på stranden.

Blöt och lerig kravlar sig Vilda fram mot stranden. Precis när hon ska gå upp ur vattnet ser hon någonting som blänker till på botten. Det är en jättepärla, stor som ett bowlingklot och den ger ifrån sig ett mjukt vitt sken, precis som månen.

-Vad har du där? frågar Holger som inte alls är lerig eftersom han flugit ner för hela slänten.

-Jag vet inte, men den är alldeles varm, känn, svarar Vilda.

Det är tur att pärlan är så varm, det blir allt kallare ute och det börjar skymma. De kan varken ta sig upp för slänten eller över tjärnen i mörkret så de kurar ihop sig bredvid varandra. Den varma pärlan torkar Vildas kläder och håller dem varma så att de somnar på ett ögonblick.

Kapitel 5

Vilda vaknar mitt i natten av att det var någon som kastar småsten på henne. Det kommer från vattenbrynet. Månen skiner på natthimlen men det är svårt att se. Försiktigt smyger hon närmare och upp på en stor sten som ligger vid strandkanten.

Där, en bit ut i vattnet skymtar hon en underlig figur. Han rätt så läskig ut med sjögräs i håret och simhud mellan fingrarna. Han liknar nästan en gammal gädda tycker Vilda.

-Ursäkta att jag väckte dig, gurglar varelsen. Jag är kung över skogens tjärnar och jag tror att du hittat någonting som är mitt, försätter han och pekar på pärlan.

-Är det här din? säger Vilda och räcker fram den mot kungen.

-Pärlan är magisk och hjälper oss att hålla värmen på botten av tjärnen, förklarar han.

Min dotter tycker om att busa och brukar gömma den på något finurligt ställe så att jag ska leka med henne och leta efter den. Den här gången gömde hon den så bra att ingen kunde hitta den, inte ens hon själv. Vilken tur att du kunde hjälpa oss.

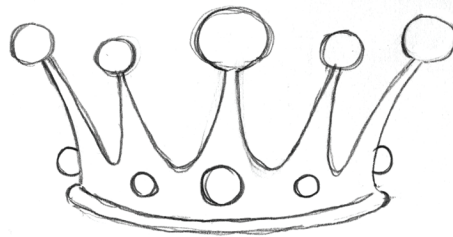
-Kan jag göra något för dig, som tack för hjälpen? frågar Kungen.
Vilda suckar, det finns nog ingen som kan hjälpa henne, tänker hon medan hon berättar sin historia om hur hon hittat draken och att hon behöver eld för att hålla den varm.

-Inget annat? Jag har ingen eld under vattnet, det är så svårt att hålla den vid liv, skrattar kungen. Men dvärgen Handfast, under berget, har en smedja där elden aldrig slocknar. Han smider de vackraste ringar och kronor av guld och silver som han hittar i berget. Tit-

ta, det är han som har gjort min krona. Jag måste varna dig, han är rätt så grinig och inte så lätt att tas med.

-Jag visar er vägen..... imorgon. Nu är det dags att sova, gäspar han och försvinner under ytan.

Vilda får inte fram ett ord. Nu finns det äntligen en chans att rädda hennes drake. Hon sommnar snabbt och när solen stiger upp vaknar hon och de andra med ett ryck. De vaknar på den andra sidan tjärnen!

Som genom magi, Vilda tror nog att Kungen har ett finger med i spelet, är de på andra sidan tjärnen. Bredvid Vilda ligger det små stenar på rad, de bildar en pil som pekar på det närmsta berget bakom trädtopparna. Det är där dvärgen Handfast har sin smedja. Kungen har också lämnat en present till Vilda.

En kula av renaste kristall, stor som en pingisboll och genomskinlig som en vattendroppe. Hon har aldrig sett något liknande. Visst, hon har både en och annan glaspärla hemma, men ingen som den här.

Hon kan inte låta bli att hålla upp den mot ljuset och kika igenom. Kulan är förtrollad och kan visa sånt som gömts med magi. När hon tittar ut över sjön kan hon se Kungen och hans dotter som vinkar åt henne.

-Vem vinkar du åt, har du blivit tokig? Holger har inte vaknat på något bra humör och han sprättar ilsket med klorna bland småstenarna på stranden. Vilda gömmer undan sin kula och sveper jackan tätt kring den lilla drakens medan hon berättar vad som hänt under natten.

-Handfast? hånskrattar fågeln. Grinigare dvärg får du leta efter, om du nu kan hitta honom under berget.

Vilda ler, lyfter upp draken och börjar traska mot berget. Så här glad och hoppfull har hon inte känt sig på länge, klart det ska lösa sig.

Kapitel 6

Vildas föräldrar är sådana där föräldrar som gillar att vandra i naturen. De har släpat med sig Vilda och hennes lillebror upp och ned för en massa berg och fjäll för att se något fånigt vattenfall eller sällsynt fjällsippa. Vilda har inte alls gillat utflykterna, eller "äventyren" som hennes föräldrar brukar kalla dem. Det har aldrig varit speciellt äventyrligt eller spännande överhuvudtaget, men nu, nu är hon ute på sitt alldeles egna äventyr och det är spännande.

De går nästan hela dagen innan de kommer fram till bergets fot. Holger är inte van vid strapatser. Han klagar hela tiden på hur jobbigt det är och frågade stup i kvarten hur långt det är kvar innan de är framme.

-Ser du! stönar han ilsket, när de kommit fram till berget och undersökt nästa hela bergsidan. Inget spår av varje sig dvärg eller ingång till hans smedja.

-Vänta ska du få se, svarat Vilda finurligt och plockar upp sin förtrollade pärla.

Hon håller upp den mot ögat och kikar igenom. Hon hoppas att den förtrollade pärlan ska avslöja var dvärgen bor, men hur hon än söker hittar hon inget. Hon har nästa gett upp när hon upptäcker en liten dörr som skymms av en gammal gran. Dörren är precis lika stor som Vilda och den ser ganska gammal och tung ut. Försiktigt trycker hon på dörren.

Den är tung men Vilda är stark och med en ordentlig knuff svänger den upp.

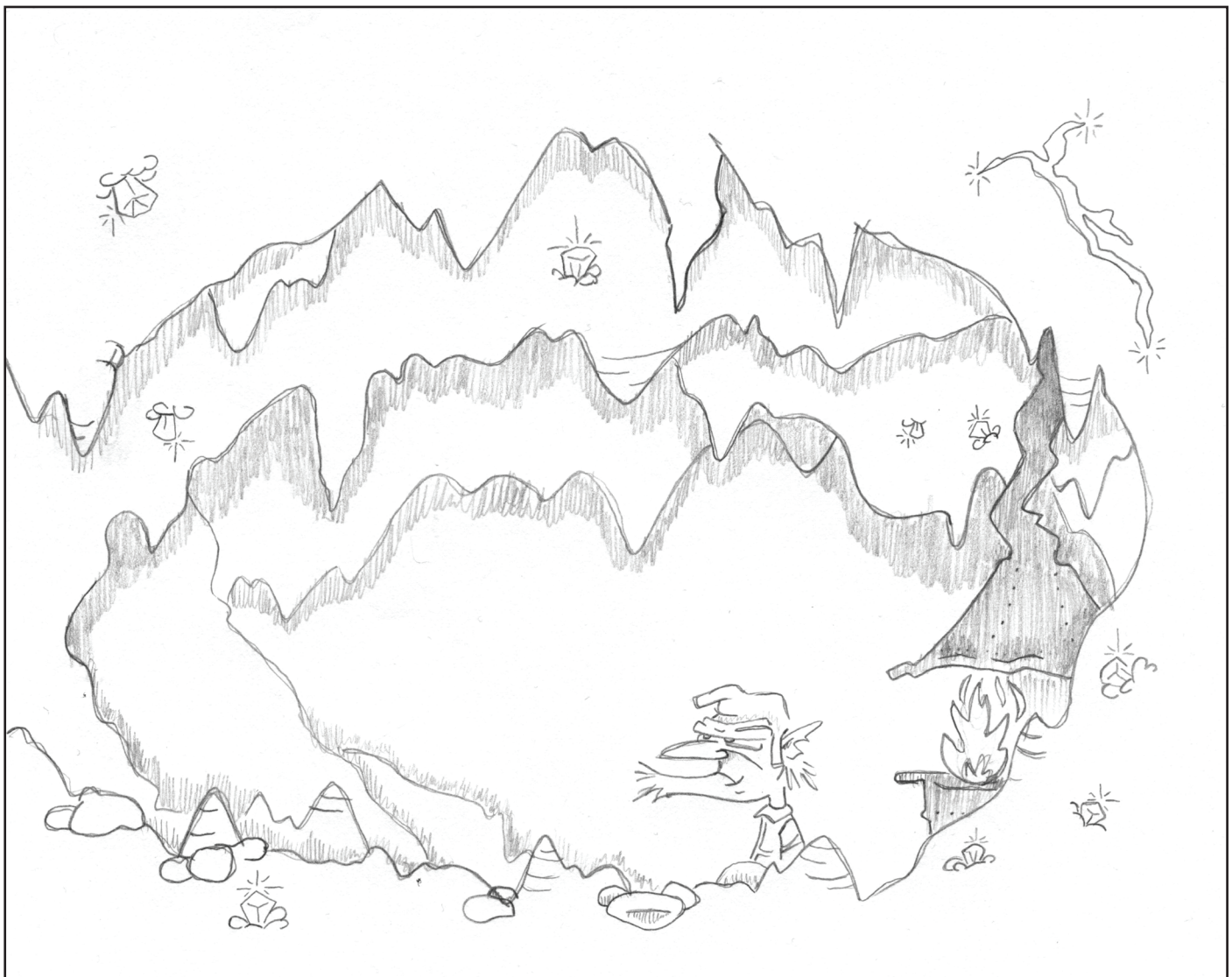
Vilda kikar försiktigt in genom dörren, där finns en lång tunnel som slutar med ett stort upplyst rum. Hådra hammarslag hörs och en våg av värme slår emot henne när hon kliver in. Den lilla draken som tidigare inte rört på sig, spritter till och rör lite försiktigt på svansen, men öppnar inte ögonen.

-Vad vill ni? fråser en rynkig gammal dvärg. Handfast är verkligen sur och grinig, precis som kungen sagt. Han blänger irriterat på Vilda, fågeln och den lilla draken. Mellan hammarlagen försöker Vilda förklara för dvärgen att de behöver låna någonting riktigt varmt. Handfast avbryter henne mitt i en mening:

-Skulle jag låna ut min smedja för att värma en drake?! Är ni helt från vettet? Jag har hur mycket som helst att göra och tänk om han knycker något? Jag har hört att drakar är ett tjuvaktigt släkte, eller var det skator, jag minns inte riktigt. Men det spelar ingen roll,, dvärgen fortsätter att gorma och gnälla utan att ens hämta andan.

Vilda lyssnar inte vidare värst längre på dvärgen, för mitt i hans babblande känner hon en välbekant skakning i marken. GRYMME. Innan hon hinner varna sina vänner hörs ett väldigt brak borta från smedjans dörr.

Grymme har hittat Handfasts smedja och nu ville han stjäla allt guld och alla ädelstenar som finns där. Jätten är för stor för den lilla tunneln. Bara hans hand och arm rymms, så han kan inte se vad som finns där inne.

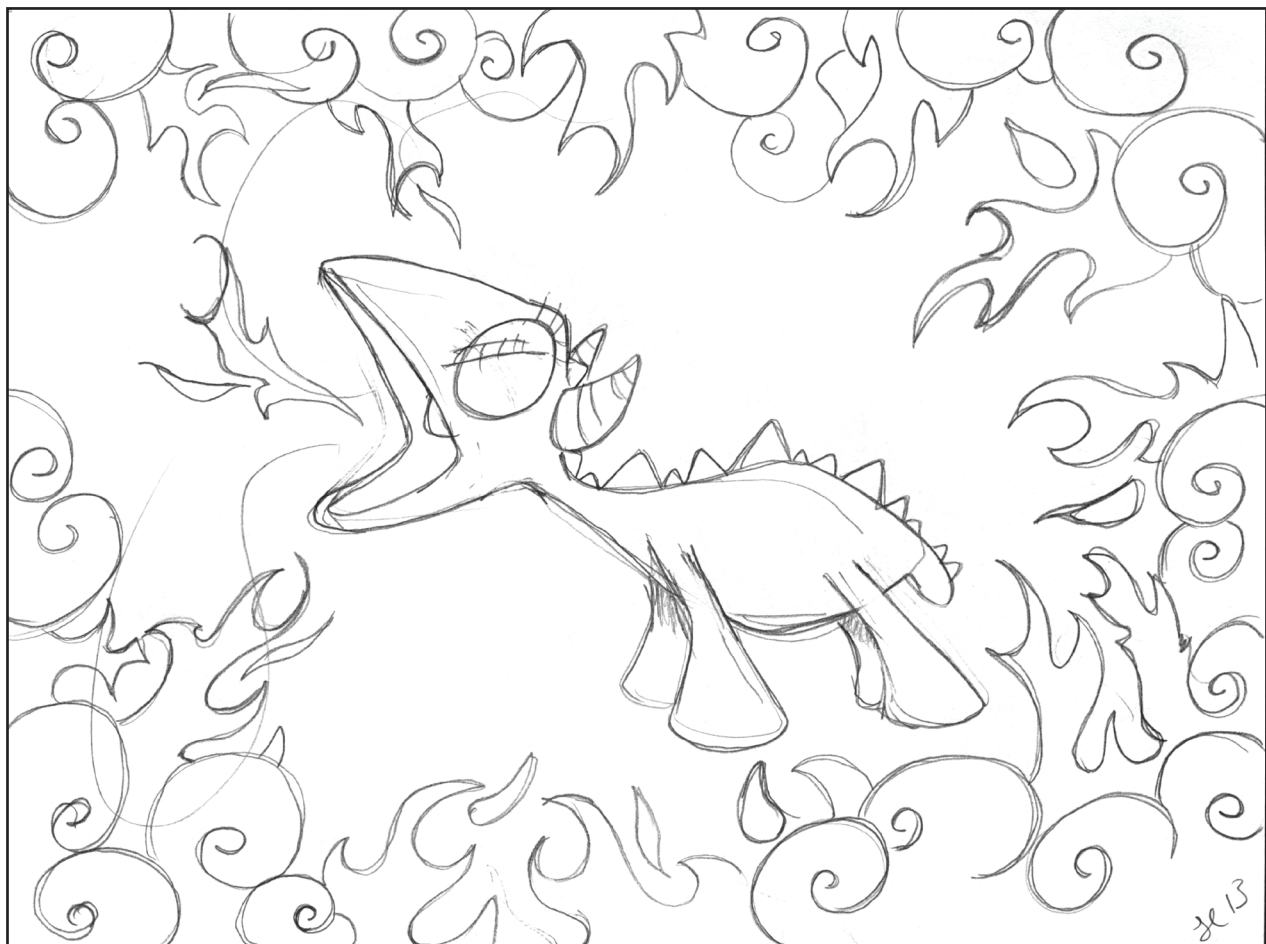

-Hjälp, rädda allt mitt guld, skriker Handfast skräckslaget. Grymme gör allt för att hitta någonting att ta

Tunnor, stolar, bord och verktyg flyger genom luften. Vilda lyckas gömma sig längst inne i ett hörn utom räckhåll för Grymme. Holger är lika skräckslagen som Handfast och klamrar fast sig vid Vildas arm.

-Hjälp, vad ska vi göra? Grymme kommer att äta oss hela och sedan stampa ihjäl oss. Vilda är rädd men kunde inte låta bli att skratta till, äta oss och sedan stampa ihjäl oss? Jo, det skulle se ut det. Så kommer hon på en ide, kanske draken kan hjälpa dem. Snabbt kryper hon bort till eldstaden med draken under armen.

-Hjälp till, viskar hon till Holger och räcker över draken. Håll upp drakens mun, fortsätter hon medan hon letar reda på en liten spade och skyfflar ihop en hög med glödande kol. Försiktigt håller hon ner alltihop i drakens mun. Först händer ingenting, men sedan spritter Draken till, öppnar ögonen och hoppar upp i luften. Med raketfart far den varv på varv runt den lilla smedjan. Den sprutar eld åt höger och vänster. Handfast hinner inte ducka utan bränner nästa bort båda ögonbrynen och tippen på hans skägg.

Plötsligt får Grymme tag på den lilla draken. Vilda kan höra hur Grymme jublar där ute. Han tror nog att han fått tag på en värdefull diamant men jublet byts snabbt mot ett förskräckt skrik när draken sprutar eld över hela Grymmes arm. Grymme förstår inte

vad som händer, han känner bara hur hans arm brinner precis som han stoppat ner den i flytande lava. Med ett fruktansvärt vrål släpper han draken och drar ut sin sotiga, svarta arm. Förtvivlat springer Grymme mot närmsta sjö och sedan dess har ingen sett till honom.

När det värsta dammet lagt sig i smedjan, kravlar Vilda och de andra fram från högarna av skräp. Den lilla draken skuttar glatt fram till Vilda och buffar försiktigt på henne med sin nos.

-Det var en fin drake du har där, mumlar Handfaste försiktigt medan han borstar bort den värsta smutsen från kläderna. Draken ler och började rota runt i smedjan och blåser eld här och där.

-Du tror inte att han vill bo här tills han vuxit till sig? funderar Handfast. Han skulle kunna hjälpa mig att hålla liv i eldstaden och bättre vakthund får man nog leta efter.

Vilda tittar på draken som just då sätter eld på en matta som ligger på golvet. Hon tror nog inte att Mamma och Pappa skulle tycka att det var en bra ide att ha en drake i vardagsrummet, inte en som kan elda upp gardinerna med ett andetag.

Det finns inte så mycket annat att göra, hon kramar den lilla draken en lång stund och klappar den försiktigt på huvudet. Han får det bra hos Handfast och Vilda längtar hem till sin egna mamma och pappa. Holger lovar att följa Vilda tillbaka till gläntan där hon tappat bort sin klass, kanske letar någon efter henne just nu.

Det är skymning och mörkt när Vilda kommer fram till gläntan och hon är så trött att hon är tvungen att vila sig lite mot trädet där hela det här äventyret började. Hon ska bara vila en liten stund, inte sova, tror hon i alla fall.

Plötsligt hör hon Magister Eriks röst, han ropar hennes namn gång på gång, sedan hör hon kompisarna också. De letar efter henne, det är ljust ute.

-Hör du, det är mina kompisar, säger hon till Holger, men den lilla fågeln är borta. Sekunden senare upptäcker hon Magister Erik och kastar sig om halsen på honom. Hon är så glad att se honom och alla sina kompisar. Hon pladdrar på om allt som hänt henne sedan de försvunnit.

Till slut säger magister Erik:

-Lugn, du har bara varit försvunnen i tio minuter.

Tio minuter? Vilda förstår ingenting, somnade hon vid trädet? Har allt bara varit en dröm? Hon kan nästa inte tro det, men hon vet ju att pratande fåglar, jättar och drakar inte finns på riktigt.

Magister Erik bestämmer att det nog är bäst att gå tillbaka till skolan innan någon annan elev försvinner, så alla börjar samla ihop sina saker. När Vilda kollar att hon har med sig vantarna och mössan i jackfickan, känner hon någonting konstigt i ena fickan. Försiktigt drar hon ut handen och där ligger en rund kula, stor som en pingisboll och klar som en vattendroppe.....

Tycker du om den här sagan?

Surfa in på www.smasagor.se

Där kan du hitta fler sagor.

Har du funderingar, kommentarer eller frågor skicka ett e-postmeddelande till:

jonny_carlsson@passagen.se

Copyright 2013 Jonny Carlsson